

FYRA (IBLAND FEM) FAMILJER:
STUREGATAN 47 - 55 I ÖREBRO
UNDER 1980 - TALET

Bostadsområdet var alldeles nybyggt, när vi flyttade in där år 1979. Det första året bodde vi på nummer 53. Så flyttade våra närmaste grannar (nummer 51). Våra hus var ganska lika, men det fanns några saker i deras lägenhets planlösning som vi saknade, så vi gjorde oss besväret att köpa deras hus och sälja vårt. Vi flyttade tjuugo meter norrut och vi övervägde aldrig att anlita någon bilburen flyttfirma. Vi bar och bar och bar ett par dagar i sträck och så var det klart. Vi ändrade Sturegatan 53 till Sturegatan 51 på våra obefintliga visitkort och 1980-talet rullade vidare i samma takt som tidigare, möjligen något snabbare. Orsaken till den villfarelsen lämnas därhän.

Våra efterträdare på Sturegatan 53 blev Håkan och Christina Henriksson. De hade två barn, Carl – Fredrik och Per – Martin. Håkan var dåmera komminister i Nikolai församling i Örebro och Christina var organist i Mosjö församling, strax utanför staden.

Närmaste grannar, i vårt parhus (nummer 49) var Panagiotis och Ingrid, han en äkta grek och hon lika äkta värmländska. Han jobbade på Televerket och Ingrid var sjuksköterska på RSÖ. De hade sonen Alexander, i förskoleåldern och dottern Anna Maria, i barnvagnsåldern (i det tidiga 1980 - talet). Alexander blev jätteglad, när det kom två killar att leka med, Carl – Fredrik lite äldre än Alexander och Per – Martin ungefär jämnårig, om jag minns rätt. Vår dotter var arton (18) och vår son var femton (15) vid utgången av år 1980, det är jag rätt så säker på.

Längst ner på Sturegatan.

Lika som bär vsr husen där.

Två tuffingar: Den yngre från Sturegatan 49 och den äldre från 53.

Längst ner, på adressen Sturegatan nummer 55, flyttade sambo - paret Klas och Anita Frisé in (under 1980 - talets första hälft). Han var förste styrman (senare sjökaptan), anställd på något rederi i Göteborg och hon var sjuksköterska. De gifte sig (senare delen av 1980 - talet) i Almbys kyrka, där Håkan blivit kyrkoherde. Han vigde dem och Christina spelade orgel - musiken. De fick så småningom två döttrar, vars namn jag aldrig lärde mig, innan vi drog iväg till Skövde år 1991.

De fyra familjerna, Henriksson, Delis, Frisé och Gunnarson trivdes i varandras sällskap och umgicks rätt så flitigt. Vi åt middagar. Någon gång var det kräftskiva och någon gång gåsmiddag samt sallader, gärna med grekisk touch och det korkades upp en och annan flaska vin (till och med champagne). Till gruppen adjungerades ibland grannarna på adressen Sturegatan 47. Där talades det flytande finlandssvenska (vackert). Minnet sviker mig. Men jag tror att hon hette Marika och han kan möjligen ha hetat Kjell. Det fanns nog något barn också. Hon hade en blå cykel (dam), på vilken det fanns en korg, där hon kunde transportera sin handväska, om hon hade någon. Troligen en axelväska, i så fall! Jag tror inte att hon var sjuksköterska, men det kan hon ha varit. Kanske sadlade hon om och blev terapeut. Mannen, hennes make, var civilingenjör men skolade om sig till läkare.

Apropå att cykla. Håkan och jag brukade motionera lite med att cykla ut till Hjälmarsnäs (5 km) och tillbaka, via Oset och de sjö- nära markerna där bortöver. När Håkan cyklade till och från sitt jobb (han kallade själv sitt kall för jobb) var han klädd helt i svart (även kepsen) och så hade han en knallröd ryggsäck. Det var en färgklick som hette duga. Han var en trevlig prick, Håkan! Väldigt trevlig och alltid glad och drastisk i sitt språk.

Här ska jag visa bilder från två händelser. Den första: söndag 12 april 1987. Vi var i Barrud under veckoslutet och lördagskvällen var vikt åt ett femtioårskalas. Det var jag som fyllde år och alla var där. Vi blev försenade och kom till Örebro först vid tiotiden på kvällen. Där överraskades vi av grannarna, som stormade in med buller och bång, glam och sång samt sallad, bröd, smör och ost och rött vin, Det blev party i vårt kök som varade till efter midnatt. Det var kul, som vanligt.

Den andra händelsen kan ha varit samma år, på sommaren. Möjligen var det året före eller året efter. Någon ville att nästa tillställning, med mat och dryck, skulle vara lite annorlunda. Vi klär ut oss! OK. Och vad ska vi ha på oss? Togor! Ja ha, men var får man tag i sådana plagg? På Buttericks! Nej, i våra linneskåp. Vita lakan. Passar alla, oavsett kön, kropps-konstitution och ålder. Sagt och gjort. Då kör vi! En sjökaptan, två sjuksköterskor, en präst, en organist, en televerkare och två järnvägare, alla lystna att leka lite, roade sig den ljumma kvällen lång. Det blev ett lyckat kalas. Stämningen var otvungen, uppsluppen och allmänt högljudd. Grannarna undrade troligen men lät oss hållas. Inga klagomål men sannolikt viss undran. De hemmavarande barnen sken som solar. Ja, det var den gången. En minnesvärd engångsföreteelse!

12 april 1987, klockan halv elva på kvällen.

Boställe under 1980-talet: Sturegatan 51 i Örebro.